

[Aksel Larsen.]

sagde under valgkampen, når den nu gør alvor af — hvad jeg formoder den gør — at skære boligfonden ganske betydeligt ned. Jeg vil naturligvis med det samme sige, at jeg ikke tvivler om, at regeringen på en række andre områder vil optræde i overensstemmelse med det, vi har forventet af en regering, hvis den blev dannet af disse tre partier — men det var ganske vist ikke noget, befolkningen havde ønsket skulle ske.

Men ellers, hvad de større ting angår, — nå ja, vi havde i går debatten om kildeskatten. Regeringspartierne lovede under valgkampen, at kildeskatten ubetinget skulle træde i kraft i januar 1969; derfor har man udsat den. Desuden er der det, som det vel er en hovedsag at diskutere i dag: spørgsmålet om lønningerne og omkostningerne og arbejdnernes og tjenestemændenes dyrtidsportioner.

I sin tiltrædelseserklæring den 6. februar sagde statsministeren meget rigtigt, at landet befinder sig i en uhyre vanskelig økonomisk situation, og han sagde lidt mindre rigtigt, at regeringen overtog en tung arv fra sine forgængere. Det sidste var mindre rigtigt, eftersom regeringspartierne ved deres afstemning den 15. december selv bestemte, hvordan arven skulle være.

Men nu, da der har været de forhandlinger mellem Landsorganisationen og Arbejdsgiverforeningen, som statsministeren opfordrede til, kommer regeringen med disse lovforslag. De begrundes og forklares af statsministeren i en redegørelse, hvori han gør opmærksom på, at disse lovforslag, og hvad man ellers måtte komme med af forslag og gennemføre af foranstaltninger, kun repræsenterer den næstbedste løsning. Den bedste løsning ville nemlig have været, om man havde fået lønmodtagerne til at kvitte én eller måske to dyrtidsportioner eller på anden måde give afkald på lønstigninger; så ville pris- og omkostningsstigninger være blevet bremsede, og så behøvede man ikke alt dette her.

Man har altså ikke kunnet få den bedste løsning igennem, fordi lønmodtagerne, Landsorganisationen og tjenestemandorganisationerne, ikke var villige nok.

Jeg tillader mig at sige, at jeg af hele denne fremstilling kun har kunnet danne mig det indtryk, at i hvert fald statsmini-

steren nu mener, at en bremsning af lønstigningerne af den art, som blev foreslået af den afgåede regering i december, ville have været et mirakelmiddel til at klare de økonomiske vanskeligheder eller forhindre, at økonomiske vanskeligheder tårnede sig op. Alligevel sagde statsministeren i sin redegørelse i tirsdags, at man kom med alle disse mange forskellige forslag, fordi han ikke troede på, at man kunne klare noget med et enkelt mirakelmiddel. Ja men han har jo i ikke blot denne, men andre taler og gennem sin henvendelse til organisationerne osv. understreget, at hvis han kunne få noget gennemført af den art, som han og hans parti og de øvrige regeringspartier stemte imod den 15. december, ville alle disse forskellige forsøg på at klare vanskelighederne ikke være nødvendige. Med andre ord: han betragtede nu det som et mirakelmiddel, som han stemte imod i december.

Jeg forstår naturligvis udmærket vel, at statsministeren i sin henvendelse til organisationerne kviede sig ved åbent at sige til dem, hvad han ønskede de skulle forhandle med Arbejdsgiverforeningen om. Jeg forstår vel, at han ikke holdt af at sige til dem: det, jeg gerne vil have jer til at snakke om, er at give afkald på en af de to dyrtidsportioner, der skulle falde nu. Det havde han jo stemt imod i december, og hans kontrahenter i regeringen havde endda talt meget bitre og hånlige ord om den regering, der kunne tænke sig at gribe ind i overenskomsterne og frarøve arbejderne en dyrtidsportion af den art, som var aftalt i disse overenskomster. Men bevar os vel, det må jo erkendes, at vi alle sammen vidste, hvad det var, statsministeren ønskede, hvad det var, regeringen ønskede: at regeringen faktisk ønskede, at lønmodtagerorganisationerne i dette land skulle fastlægge hovedlinjerne i landets og regeringens økonomiske politik, og så ville regeringen tage dette til efterretning.

Det mindste, regeringen kunne have gjort, var at gå til de organisationer, den appellerede til, og sige til dem: nu skal vi forklare jer, hvordan vi ser på situationen, og så skal vi regne op for jer, hvilke foranstaltninger vi kan tænke os at gennemføre på den økonomiske politiks område, på finanspolitikens område, skattepolitik-